

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie Podlaskiemu

o zapłatę

w przedmiocie skargi A. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z 5 października wydanego w sprawie o sygn. [...],

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 17 września 2025 r.

w przedmiocie pisma A.B. zatytułowanego „zażalenie powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z 6 lutego 2025 r.” (...),

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według właściwości Sądowi Rejonowemu w Białymstoku.

UZASADNIENIE

26 lutego 2025 r. (data prezentaty Sądu Rejonowego w Białymstoku) A.B. (dalej także: Skarżący) wniósł pismo zatytułowane: „zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z 6 lutego 2025 r. (...) w sprawie sygn. akt [...] (....)”, w którym wniósł o przyznanie mu pełnomocnika z urzędu i zwolnienie z kosztów sądowych i zastępstwa sądowego.

W uzasadnieniu powyższego pisma Skarżący przedstawił swoją sytuację życiową (zdrowotną i materialną) i wskazał, że wobec przedstawionych przez niego okoliczności „zażalenie jest zasadne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 394¹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje zażalenia na postanowienia sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu pierwszej i drugiej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Z treści pisma wniesionego przez Skarżącego wynika, że nie stanowi ono zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z 6 lutego 2025 r., sygn. [...], chociaż tak pismo zostało zatytułowane. Wbrew wymogom, pismo nie zawiera zarzutów wobec wskazanego orzeczenia, a sformułowane wnioski oraz uzasadnienie prowadzą do konstatacji, że intencją Skarżącego było złożenie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i wniosku o zwolnienie go z kosztów sądowych. O tym, że decydujące znaczenie ma charakter pisma, nie zaś jego nazwa przesądza chociażby brzmienie art. 130 § 1 k.p.c., zgodnie z którym mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania mu biegu i rozpoznania we właściwym trybie.

Mając na względzie przywołane okoliczności należy stwierdzić, że Sąd Najwyższy nie jest właściwy do rozpoznania wniosku Skarżącego, który wedle przepisów ogólnych powinien być procedowany przez Sąd Rejonowy w Białymstoku.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 200 § 1¹ i art. 200 § 1⁴ k.p.c. w zw. z art. 29 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

sk

[a.ł]

